

U s n e s e n í

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 8. března 2017 odvolání obžalovaného **David L.**, nar. xxx, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, ze dne 14.10.2016, č.j. 81 T 4/2016-301, a rozhodl t a k t o :

Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaného David L. z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, ze dne 14.10.2016, č.j. 81 T 4/2016-301, byl obžalovaný David L. uznán vinným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr.zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustil tím, že dne 26.5.2015 kolem 06:00 hodin v xxx, v bytě na ulici xxx, po předchozím požívání alkoholických nápojů a omamných a psychotropních látek požadoval po poškozené Elišce H., nar. xxx, pohlavní styk, přes její nesouhlas ji jednou rukou držel na matraci v ložnici a druhou ruku jí strkal do kalhotek, poškozená mu říkala, že to nechce, opakovaně se snažila stoupnout a odejít pryč, což se jí nepodařilo, neboť obžalovaný ji vždy stáhl zpět a když i následně odmítala pohlavní styk, udeřil ji rukou do obličeje, následně se poškozená snažila odejít do koupelny odkud si chtěla telefonicky přivolat pomoc, což se jí nepodařilo, neboť obžalovaný šel za ní, vzal jí telefon a přes její nesouhlas ji za ruku odtáhl do obývacího pokoje, kde ji povalil na gauč, poškozená se zvedla a chtěla odejít, načež jí opět povalil na gauč, snažil se jí roztáhnout nohy a dostat se opět rukou do jejích kalhotek, a když i nadále odmítala pohlavní styk, chytil ji nejprve pod krkem a poté za obličej, který jí stiskl tak, že musela otevřít ústa, kdy svůj ztopořený penis zasunul poškozené do úst, chytil ji rukou za zátylek a pohyboval její hlavou a takto ji donutil k orálnímu pohlavnímu styku, následně když se poškozené podařilo vysmeknout a prosila jej, ať toho nechá, trval na tom, aby jej sexuálně uspokojila a donutil poškozenou, aby mu prováděla masturbaci až do jeho vyvrcholení, poté poškozenou pustil a tato z bytu odešla.

Za to byl podle § 185 odst. 2 tr.zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání čtyř roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr.zákoníku zařazen do věznice s ostrahou a současně mu bylo podle § 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr.zákoníku uloženo ochranné léčení protialkoholní a protitoxikomanické v ambulantní formě.

Proti tomuto rozsudku se odvolal obžalovaný David L. bezprostředně po jeho vyhlášení v průběhu hlavního líčení před soudem prvního stupně. Následně odvolání odůvodnil prostřednictvím svého obhájce písemně a upřesnil, že ho podává proti všem výrokům napadeného rozsudku. Napadenému rozsudku však především vytkl, že mu byl uložen nepřiměřeně přísný trest. Podle jeho názoru soud prvního stupně nevzal v úvahu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí o druhu trestu a existující skutečnosti navíc nesprávně vyhodnotil. Při svých úvahách zcela pominul, že spáchal trestný čin poprvé, spáchal trestný čin v relativně nízkém věku dvaceti jedna let a v rámci trestního řízení nijak nerozporoval, že by se dopustil jednání, které je mu kladeno obžalobou za vinu a ani v tomto směru nezpochybňoval výpověď poškozené. Jeho doznání bránila pouze skutečnost, že si ze skutku ničeho nepamatuje, a proto by bylo značně nepřesvědčivé, pokud by k tomu cokoliv uváděl; nad rámec toho ale s orgány činnými v trestním řízení či znalci v rámci trestního řízení zcela spolupracoval. Pokud soudu vytká nesprávné hodnocení některých skutečností, má za to, že ze zprávy o jeho pověsti nelze vyvozovat závěr o tom, že nevedl řádný život. Bylo proti němu vedeno jediné přestupkové řízení, v rámci kterého mu byla uložena vcelku bagatelní pokuta 1.500 Kč. Již samotná výše této pokuty svědčí o tom, že ze strany správního orgánu nebylo jeho protiprávní jednání považováno za nijak významné. Přestupek spočíval jednak v odcizení láhve alkoholu v obchodním domě, v hodnotě 97,68 Kč a v incidentu z jedné noci, kdy byl napaden jinou osobou a jeho následné chování nebylo zrovna přijatelné. To nemůže být důvodem pro negativní hodnocení jeho předchozího života, jak ho prezentoval soud ve svém odůvodnění. Při zvažování vedení řádného života soud pominul, že regulérně bydlel a byl zaměstnán, což u pachatelů trestné činnosti nebývá zrovna obvyklé. Fakt, že užíval alkohol a omamné látky ho sám o sobě nemůže v tomto směru diskvalifikovat. Nebyly zjištěny žádné jeho permanentní protiprávní aktivity s tím související či z toho vyplývající. Má tak za to, že v rozporu se závěry soudu je potřeba jako polehčující okolnost vzít skutečnost, že vedl řádný život. Argument soudu, že se z jeho strany nejednalo o jednorázový atak vůči poškozené, ale naopak ve svém protiprávním jednání pokračoval až do uspokojení svých požadavků, odpovídá faktu, že se jednalo o dokonáný trestný čin. V této souvislosti naopak zdůrazňuje, že celý incident neprobíhal nikterak dlouhou dobu, a že po svém uspokojení o poškozenou zcela ztratil zájem a usnul; což zrovna neodpovídá typickému chování sexuálního násilníka. Soud nedostatečně akcentoval fakt, že útok na poškozenou nijak neplánoval, ale jednalo se zjevně o kombinaci řady náhodných faktorů, tj. (i) poněkud nevázaného chování poškozené předchozího večera (které prostě muselo u pánské části vyvolat určité sexuální podněty, jakkoliv se v daný večer ještě neprojevily) (ii), informacemi, které nabyl o poškozené (že se jedná o expřítelkyni jeho spolubydlícího, a že je v sexuální oblasti značně volnomyšlenkářská) (iii), faktem, že ji při návratu našel polonahou, což ho muselo sexuálně nabudit (iv), soudem konstatovanou značnou opilostí, která značně snížila jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti (viz znalecké posudky), zejména jeho sociální zábrany, (v), zjevnou jeho sexuální frustrací. Je zjevné, že daná situace u něj vyvolala pudovou potřebu sexu, kterou řešil, jak řešil. Zdůraznil, že přesto, že jeho jednání obsahovalo prvky násilí, nejednalo se z jeho strany o primárně hrubé

zacházení či o úmyslné násilí; jak i z popisu poškozené vyplývá, spíše se snažil poškozenou přesvědčit k dobrovolnému styku, a nakonec se spokojil s mírnějším způsobem pohlavního styku, ačkoliv pokud by chtěl, bezpochyby by výraznějším použitím síly mohl dosáhnout i jiných způsobů uspokojení. Je nutno uznat, že u něj určité zábrany zafungovaly, neboť se spokojil se způsobem sexuálního uspokojení (masturbací penisu), který je pro poškozenou bezpochyby méně traumatizující, než jiné způsoby (např. přímo soulož).

Obžalovaný má rovněž za to, že soud nesprávně posoudil důsledky a dopad trestného činu na „obžalovanou“ (správně poškozenou). Z hlediska následků trestného činu připouští, že v řádu dnů (viz např. výpověď svědka V.) došlo u poškozené ke zhoršení jejího psychického stavu, a tedy k omezení jejího běžného života, nicméně toto velice rychle odeznělo. K úvahám soudu o existenci posttraumatické stresové poruchy u poškozené obecně konstatoval, že každý nepříjemný zážitek se negativním způsobem promítá do psychické pohody jedince, a záleží na jeho psychické odolnosti, jak se s tím vyrovná. U řady osob jsou ony symptomy popisované soudem (zážitek se vrací, špatně spí, budí se hroznými sny, pokud potká obdobného člověka na ulici, tak se bojí), vyvolány i méně nepříjemnými zážitky, např. autonehodou, fyzickým napadením, ponížením, či třeba i jen stresem z nepříjemné situace (zkouška, účast u soudního jednání, veřejné vystoupení, apod.), a jsou přirozenou reakcí organismu. Každé přinucení k sexuálnímu jednání v sobě bezpochyby nutně obsahuje nepříjemný zážitek, a tedy je do značné míry očekávatelné, že takový trestný čin u poškozené osoby vždy vyvolá určité následky. Proto jejich pouhá existence sama o sobě nemůže znamenat přitěžující okolnost. Tou by mohla být pouze v případě, že by se negativně projevila na způsobu života poškozené. V řízení však bylo prokázáno, že vnější projevy a chování poškozené již přestaly být po pár dnech od napadení viditelně ovlivňovány oním zážitkem. Poškozená měla do měsíce opakovaně pohlavní styk. U obětí znásilnění je přitom spíše obvyklé, že jejich odpor k sexuálním aktivitám je mnohem dlouhodobější, a že je potřeba odborné pomoci, aby byly opětovně schopny milostných či dokonce sexuálních aktivit. Poškozená ale jakoukoliv odbornou pomoc odmítla, a dokonce odmítla i pomoc své nejbližší osoby (matky), od které se v řádu měsíců po napadení odstěhovala. Chování poškozené tak nelze označit za chování osoby, u které nastal významný negativní následek trestného činu, jak uvádí soud. Poukázal v této souvislosti na vysokou variabilitu způsobů pohlavního styku, které se podřazují pod skutkovou podstatu trestného činu znásilnění, přičemž způsob útoku v této trestní věci rozhodně patří k těm méně traumatizujícím (než např. soulož, anální styk či felace), což je rovněž nutno vzít do úvahy při rozhodování o jeho trestu. Za bezvýznamné nepovažuje ani sdělení poškozené, že nechce, aby mu to „prošlo jen tak nějakou podmínkou“. Jakkoliv lze chápat negativní náhled poškozené na jeho osobu, nelze odhlédnout od toho, že její chování, vystupování a prezentace v rámci soudního řízení či před znalcem bylo nejméně podvědomě ovlivněno tím, aby byl výrazně potrestán za to, co jí učinil. K tomu je potřeba přihlídnout zejména při popisu následků trestného činu poškozenou. Soudu prvního stupně rovněž vytyká, že nepřihlédl k významným skutkovým zjištěním, kterými jsou (i přes nikterak vysoký věk poškozené) její značné sexuální zkušenosti, časté střídání sexuálních partnerů,

včetně provozování sexu pouze pro sexuální uspokojení, nikoliv jako důsledek vztahu. Na tom samozřejmě není nic špatného, nicméně tyto skutečnosti mají rovněž význam pro posouzení důsledků uvedené vynucené sexuální aktivity, zvláště pro porovnání se situací, kdyby oběť znásilnění byla třeba silně věřící. Pokud porovná následné chování poškozené a „standardní“ oběti znásilnění, pak je nutno přisvědčit závěru, že následek byl u poškozené výrazně nižší. Následek trestného činu je přitom významným faktorem pro úvahu o trestu a soud měl tento mírnější následek hodnotit v jeho prospěch. Z výpovědi poškozené a znalců navíc vyplynulo, že na jejím negativním psychickém stavu se významnou měrou podílela její frustrace z chování svědka Filipa Z., který ačkoliv byl přítomen předmětnému jednání, poškozené nijak nepomohl. Tuto příčinu stavu poškozené již nelze přičítat k jeho tíži a toto by mělo být rovněž zohledněno při hodnocení následků trestného činu. Soudu dále vytkl, že nedostatečně vyhodnotil další zákonné požadavky na stanovení trestu, tj. možnosti jeho nápravy a účinky a důsledky, které lze očekávat od trestu pro jeho budoucí život. Dobrovolně se podrobil protialkoholnímu a protidrogovému léčení v léčebně, přičemž po datu předmětného trestného činu nejsou k jeho osobě žádné negativní informace. Je dlouhodobě řádně zaměstnán, platí daně a odvody, žije řádným způsobem, sportuje, nepožívá alkohol, ani omamné látky. Svým chováním tak demonstrovuje vysokou pravděpodobnost nápravy, což lze podpořit jak již uloženým ambulantním léčením, tak případně stanovením dohledu. Lze očekávat, že uložení podmíněného trestu odnětí svobody s dostatečně dlouhou zkušební dobou a případně s dohledem, dosáhne efektivně účelu trestu, tj. jeho nápravy. Naopak jeho odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody bude mít za následek, že bude vytržen ze stávajícího řádného života, bude konfrontován s poměry ve výkonu trestu, které jsou zvláště pro osoby prvotrestané a mladšího věku značně ničující, přičemž po vykonání trestu bude mít značně ztíženou, až prakticky nemožnou šanci se znovu začlenit do společnosti, a to zvláště pak s puncem bývalého vězně a rovněž osoby, která bude muset splácet nemalé dluhy na náhradu nákladů výkonu trestu. Není tak ani v zájmu společnosti, aby byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Má rovněž za to, že uložený trest neodpovídá trestům ukládaným soudy v obdobných věcech, jak vyplývá z rozhodnutí, která přiložil. Jakkoliv si je vědom, že každá kauza se v něčem liší, vybral úmyslně jiné případy znásilnění, u kterých je již od pohledu zjevná jejich větší závažnost, a přesto byli pachatelé odsouzeni k podmíněným trestům. Má za to, že uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody je v rozporu se zásadami pro ukládání trestů a přiměřenosti trestních sankcí. Závěrem navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek ve výroku o trestu tak, že mu uloží podmíněné odsouzení k trestu odnětí svobody, případně s dohledem.

Prostřednictvím nově zvoleného obhájce v odvolacím řízení na podaném odvolání setrval a zrekapituloval odvolací námitky, přičemž zdůraznil, že s ohledem na svůj nízký věk nedokázal náležitě odhadnout míru pozitivního alkoholu a uvedl se do stavu, ve kterém byly sníženy jeho rozpoznávací schopnosti a jeho ovládací schopnosti byly sníženy v míře, která se blížila snížení podstatnému. Současně podotkl, že podle jeho názoru byly jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti sníženy mnohem podstatnějším způsobem, než uvedl znalec MUDr. Petr Roček. Tento znalec navíc opomněl přítomnost metamfetaminu. Kombinace marihuany, alkoholu

a metamfetaminu mohla mít přitom zásadní vliv na jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti. Soud prvního stupně dle jeho názoru také nesprávně vyhodnotil jeho dobrovolné léčení, existenci vlastního bydlení, zaměstnání a sportovní činnost. Jedná se přitom o jeho upřímnou snahu o nápravu vlastního života. Pro svoji nápravu udělá maximum. Má za to, že v daném případě hrálo velkou roli několik faktorů. Jen těžko si představuje, že by byl opravdu takového jednání schopen, a to i pod vlivem alkoholu a drog, když je obecně známo, že ve stavu silné intoxikace mají lidé většinou problém s koordinací vlastních pohybů, nedisponují takovou silou, apod., což vylučuje, aby se poškozená tomuto v dané situaci neubránila. Není mu jasné, proč poškozená nevolala pomoc, když věděla, že v druhé místnosti je jiná osoba, která by jí mohla přispěchat na pomoc, a na místo toho se pokoušela volat pomocí telefonu. Soud prvního stupně nesprávně posoudil důsledky a dopady činu na poškozenou. Rychlé odeznění následků u poškozené, jakož i její milostný život po předmětném incidentu, odmítnutí odborné pomoci a pomoci ze strany nejbližší rodiny, celková emancipace, atd., nasvědčují spíše tomu, že vše nebylo natolik závažné, jak poškozená uvedla a následně soud prvního stupně vyhodnotil. Chování poškozené považuje za velmi nestandardní, celkově neodpovídá tomu, že by jeho jednání bylo natolik závažné, jak je soudem prvního stupně vykreslováno s důrazem na výpověď poškozené. S ohledem na znalecký posudek MUDr. Petra Ročka a lékařskou zprávu MUDr. Pavla T. nelze mít za to, že by byl jakkoliv nebezpečný pro společnost v oblasti sexuální. Nelze předpokládat, že v budoucnu někoho sexuálně napadne nebo se o to pokusí. Zdůraznil rovněž, že se neprodleně poté, co se dověděl o tom, že se něco stalo, vydal sám na policii. To je polehčující okolnost v zákoně neuvedená. Poukazuje to na jeho velmi kladný vztah k zájmům chráněným trestním právem, což současně taktéž poukazuje na možnost jeho následné resocializace. Jedná se o jediný exces pod vlivem intoxikace. Je toho názoru, že jemu uložený trest nesplňuje vymezený účel trestu s ohledem na fakt, že není zapotřebí bránit mu v páchání další trestné činnosti, neboť se jedná o jeho první trest, netrpí sexuální deviací a není patologicky agresivní. Výchovný vliv má na něj již celá situace i probíhající trestní řízení. Uvědomuje si veškeré důsledky svých předešlých jednání. V tomto ohledu nelze opomenout možnost výchovného působení prostřednictvím jiných institutů trestního práva, které se vzhledem ke všem okolnostem jeví jako příhodnější, když lze navrhnout přistoupení spíše k alternativním trestům. Uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody by nenaplnilo ani výchovnou funkci na ostatní členy společnosti. Zapotřebí je také zvážit ekonomické aspekty věci, když ekonomické dopady uloženého trestu nejsou výhodné ani pro společnost, ani pro jeho následnou resocializaci. Účelem trestu nemůže být odplata, ačkoliv by si ji poškozená takto přísnou přála. Uložený trest považuje za nepřiměřeně přísný, k naplnění účelu trestního řízení postačí již ono samotné trestní řízení. Závěrem doplnil, že dle jeho názoru nebylo s jistotou prokázáno, že se daný skutek stal opravdu tak, jak popisuje poškozená. Pokud k něčemu došlo, tak to nedosahovalo intenzity, kterou popisuje poškozená. Celé situace lituje, a pokud poškozené něco způsobil, tak toho lituje a přijímá odpovědnost. Situaci si opravdu nepamatuje, avšak z jeho pohledu je málo pravděpodobné, že by se celá situace odehrála tak, jak ji popisuje poškozená, neboť v minulosti nikoho v obdobných případech nenapadl a nikdy neměl s tímto problémem.

Znalkyně sice uvedla, že z forenzního hlediska je věrohodnost poškozené dobrá, avšak dle něj nelze vyloučit byť jen částečné zabarvení předmětných událostí, o čemž svědčí výpověď Filipa Z., který oproti poškozené uvedl, že tato šla do obývacího pokoje s ním dobrovolně. Tomuto nasvědčuje i rozpor svědeckých výpovědí ohledně míry konzumace alkoholu ze strany poškozené, když lze dovodit, že vypila více, než jen dvě skleničky vína, jak sama tvrdila.

V průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem obžalovaný na podaném odvolání setrval a podotkl, že nelze vyloučit, že výpověď samotné poškozené je nadnesená, a že je minimálně ovlivněna samotným vystřízlivěním, jak ze samotného jednání, ke kterému mělo dojít, tak i vystřízlivěním faktickým. Poškozená si po vystřízlivění uvědomila možný další dopad a volila způsob, jaký volila. Přesto, že o tom ona sama věděla nejvíc, celou věc konzultovala s matkou a nevlastním otcem a teprve poté ji oznamuje na policii. Poukázal na zásadu subsidiarity trestní represe a na stupeň společenské škodlivosti samotného jednání ve vztahu k poškozené. Navrhl proto, aby mu byl uložen trest podmíněně odložený na přiměřenou, třeba i delší zkušební lhůtu. V rámci konečného návrhu obžalovaný sám uvedl, že se omlouvá především poškozené, že se ten večer takto „zvrtil“.

Z podnětu podaného odvolání přezkoumal Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací, podle § 254 odst. 1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost těchto oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním obžalovaného vytýkány, odvolací soud přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno. Vzhledem k tomu, že obžalovaný David L., jakožto oprávněná osoba ve smyslu ustanovení § 246 odst. 1 tr.ř. podal odvolání ve lhůtě uvedené v ustanovení § 248 odst. 1 tr.ř., které prostřednictvím svého obhájce řádně odůvodnil, proti všem výrokům napadeného rozsudku, zabýval se odvolací soud přezkumem obžalovaným takto vymezených výroků, když v daném případě neshledal podmínky obsažené v ustanovení § 253 tr.ř. pro zamítnutí nebo odmítnutí podaného odvolání.

Po přezkoumání shora popsaných výroků napadeného rozsudku a správnosti postupu řízení, které vynesení rozsudku předcházelo, dospěl odvolací soud k závěru, že v tomto řízení nebyla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby, která by mohla mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaných částí napadeného rozsudku ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř. Vrchní soud v Olomouci sice ze spisového materiálu zjistil, že znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, MUDr. Petr Roček, nebyl v průběhu přípravného řízení trestního před podáním znaleckého posudku poučen ve smyslu ustanovení § 106 tr.ř. (viz č.l. 108-114 spisu), avšak u hlavního líčení před soudem prvního stupně byl před podáním znaleckého posudku řádně poučen ve smyslu citovaného ustanovení § 106 tr.ř. a podal naprosto shodný znalecký posudek s jeho písemným vyhotovením (viz protokol o hlavním líčení ze dne 27.9.2016). Rozsudek samotný pak byl doručen obhájci Mgr. Stanislavu Sochorovi, ačkoliv opatřením Okresního soudu v Olomouci ze dne 27.5.2015 byla obžalovanému ustanovena

obhájkyň Mgr. Miroslava Najmonová, po změně příjmení Zifčáková, která téhož dne udělila substituční plnou moc k obhajobě obžalovaného Mgr. Stanislavu Sochorovi. Shora popsaná pochybení orgánů činných v trestním řízení Vrchní soud v Olomouci neposoudil jako podstatné vady řízení ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř., zvláště pak za situace, kdy vada přípravného řízení trestního ohledně poučení znalce byla v řízení před soudem prvního stupně napravena.

Vrchní soud v Olomouci dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí ani vadami uvedenými v ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr.ř. a odvolacímu soudu nevznikly žádné pochybnosti o správnosti skutkových zjištění ohledně přezkoumávaných částí napadeného rozsudku ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. c) tr.ř. Soud prvního stupně při svém rozhodování neporušil ustanovení trestního zákona, jak to má na mysli ustanovení § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř. Trest uložený obžalovanému odvolací soud nepovažuje za nepřiměřený ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř. Pochybení neshledal ani ve výroku, kterým bylo obžalovanému uloženo ochranné léčení protialkoholní a protitoxikomanické v ambulantní formě. Odvolací soud tak konstatuje, že v daném případě neshledal žádné zákonné důvody obsažené v ustanovení § 258 odst. 1 tr.ř., které by ho vedly ke zrušení napadeného rozsudku.

K rozsudku samotnému je třeba uvést, že ten po formální stránce splňuje kritéria obsažená v ustanovení § 120 tr.ř. z hlediska jeho struktury a taktéž obsahuje náležitosti v ustanovení § 125 tr.ř. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku v souladu s ustanovením § 125 tr.ř. vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Z odůvodnění rozsudku je rovněž patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou obžalovaného a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázkách viny a trestu. Soud prvního stupně naprosto splnil požadavky kladené mu na obsah a náležitosti rozsudku, obsažené v ustanoveních § 120 a § 125 tr.ř.

Ve vztahu k protiprávnímu jednání obžalovaného Davida L. postupoval soud prvního stupně způsobem upraveným v ustanovení § 2 odst. 5 tr.ř., tedy v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v trestním řádu a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. Provedené důkazy v napadeném rozhodnutí hodnotil soud prvního stupně postupem upraveným v ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř., a to podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Odvolací soud se s tímto logickým, přesvědčivým, přiléhavým a vyčerpávajícím hodnocením důkazů nalézacího soudu naprosto ztotožnil, a proto na ně pro stručnost v bližším odkazuje. V této souvislosti Vrchní soud v Olomouci zdůrazňuje, že podle ustálené soudní praxe a konstantní judikatury, pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř., tzn., že provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil logicky odůvodněná skutková

zjištění, nemůže odvolací soud napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám, na základě svého přesvědčení, hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. Do hodnocení důkazů soudem prvního stupně může odvolací soud zasahovat pouze tehdy, pokud je takovéto hodnocení v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Takovýto způsob hodnocení důkazů však Vrchní soud v Olomouci v daném případě neshledal. Naopak je třeba poukázat na pečlivé hodnocení všech provedených důkazů soudem prvního stupně, což je zřejmé i z rozsáhlosti odůvodnění napadeného rozsudku. I Ústavní soud ve svém rozhodnutí, sp.zn. II. ÚS 445/06, a v řadě dalších konstatoval, že základní podmínky, za kterých může dojít k vlastnímu meritornímu rozhodnutí věci odvolacím soudem, výslovně uvádí § 259 odst. 3 tr.ř., jenž také stanoví, v jakých případech se odvolací soud může odchýlit od skutkového zjištění soudu prvního stupně. Pokud odvolací soud považuje rozsah dokazování před soudem prvního stupně za úplný, ale provedené důkazy hodnotí jinak, nemůže sám rozhodnout o zrušení rozsudku soudu prvního stupně, aniž by důkazy přímo neprovedl v rámci veřejného zasedání. Z pohledu ústavněprávního by tak v opačném případě rozhodnutí a řízení jemu předcházející bylo zatíženo vážnou vadou, nesoucí znaky libovůle, jež by ve svém důsledku způsobila porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to porušením základních ústavním pořádkem chráněných zásad trestního řízení – zásady ústnosti a bezprostřednosti (čl. 96 odst. 2 Ústavy, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Vrchní soud v Olomouci se v daném případě od skutkových zjištění soudu prvního stupně v žádném případě neodchýlil.

Vrchní soud v Olomouci uzavírá, že soud prvního stupně provedl v dané trestní věci potřebné dokazování, v rámci kterého se důsledně zabýval jak obhajobou obžalovaného, tak i ostatními provedenými důkazy, jež podrobným způsobem vyhodnotil a nepochybil tak, pokud dospěl k závěrům o vině obžalovaného jednáním podrobně rozvedeným ve výrokové části o vině napadeného rozsudku. I odvolací soud vyhodnotil obhajobu obžalovaného Davida L. jako účelovou, učiněnou ve snaze vyhnout se trestní odpovědnosti za spáchané protiprávní jednání.

Soud prvního stupně důvodně opřel své skutkové závěry o výpověď poškozené Elišky H., která podrobně popsala celé protiprávní jednání obžalovaného Davida L. kritického dne v bytě na ulici xxx v xxx za přítomnosti svědka Filipa Z. Její výpověď v plném rozsahu koresponduje s výpovědí jmenovaného svědka z přípravného řízení, jakož i výpověďmi svědků Marka L., Pavly K. a Zdeňka V., jakož i se záznamy krátkých textových zpráv, tzv. SMS zpráv, v mobilních telefonech Filipa Z. a Kateřiny A. (viz čl. 87 a 92 spisu), protokoly o prohlídce těla s připojenou fotodokumentací, lékařskými zprávami, odborným vyjádřením z oboru kriminalistiky, odvětví genetiky a dalšími. Navíc byla výpověď poškozené znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a z oboru klinické psychologie vyhodnocena jako výpověď o jí reálně prožité situaci. Způsob jejího sdělení o šetřených událostech odpovídá jejím osobnostním a intelektovým charakteristikám.

Neuplatňuje se u ní zřejmá agravace či manipulace prožitku, není přítomna případná účelovost ve smyslu zisku sekundárních benefitů. Z forenzního hlediska je specifická věrohodnost poškozené dobrá.

Vrchní soud v Olomouci proto nesdílí odvolací námitky obžalovaného, podporované změněnou výpovědí svědka Filipa Z., podle nichž nebylo s jistotou prokázáno, že se daný skutek stal opravdu tak, jak popisovala poškozená a pokud k něčemu došlo, tak to nedosahovalo intenzity, kterou poškozená popsala. Vrchní soud v Olomouci vyhodnotil tendenci obžalovaného Davida L. připsat odpovědnost za své protiprávní jednání vůči poškozené Elišce H., kterým závažným způsobem za pomoci násilí zasáhl do jejího práva na svobodné rozhodování o svém pohlavním životě a donutil ji po překonání vážně míněného odporu k orálnímu pohlavnímu styku a poté k masturbaci jeho pohlavního údu, poškozené, tedy oběti samotné, jako účelovou snahu vyhnout se trestní odpovědnosti za spáchané protiprávní jednání či ve snaze alespoň tuto trestní odpovědnost snížit. Tato tendence obžalovaného svědčí o naprosté absenci sebereflexe a o ztížených možnostech jeho resocializace. Je zřejmé, že obžalovaný si doposud neuvědomil, jak závažné trestné činnosti se vůbec dopustil. Z citovaných znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a oboru klinické psychologie přitom zcela jednoznačně vyplývá, že v důsledku protiprávního jednání obžalovaného se u poškozené rozvinula posttraumatická stresová porucha, přičemž není na místě nijak bagatelizovat charakter psychických problémů poškozené, které u této vznikly v důsledku prožitého traumatu, jak se o to snaží právě obžalovaný David L.

Již soud prvního stupně po provedeném dokazování vyloučil jakékoliv nevázané chování poškozené předchozího večera, které jak tvrdí obžalovaný, muselo u pánské části vyvolat určité sexuální podněty (viz str. 19 rozsudku), neboť to vyloučila nejen samotná poškozená, ale i svědek Marek L. a správně poukázal i na zdravotní problémy poškozené, které bylo po večeři špatně, zvracela a navíc v tomto období měla menstruaci.

Taktéž je třeba odmítnout tvrzení obžalovaného, že poškozenou při návratu našel polonahou, což ho muselo sexuálně nabudit. Poškozená výslovně uvedla, že v době návratu obžalovaného s Filipem Z. ležela v posteli oblečená v triku a spodním prádle, přičemž z protokolu o ohledání místa činu a zpracované fotodokumentace je zřejmé, že na posteli se mimo zmíněného trika nacházela i příkrývka těla s podhlavníkem. V této souvislosti je nutno poukázat i na předchozí telefonát obžalovaného Marku L., v němž se ho dotazoval, zda-li s poškozenou spal, což bylo asi deset minut před projednávanou událostí.

Na negativním psychickém stavu poškozené se sice podílela i frustrace poškozené z chování svědka Filipa Z., který jí nijak nepomohl, ačkoliv celou událost vnímal, nicméně byl to právě obžalovaný, který poškozené ublížil způsobem podrobně rozvedeným ve výrokové části o vině napadeného rozsudku a právě v souvislosti s jeho jednáním poškozená utrpěla objektivně prokázanou

posttraumatickou stresovou poruchu. Svědek Filip Z. však měl stanout před soudem společně s obžalovaným, a to v procesním postavení obžalovaného, když nijak nezabránil obžalovanému Davidu L. v protiprávním jednání vůči poškozené Elišce H., v čemž je nutno spatřovat přečin nepřekážení trestného činu podle § 367 odst. 1 tr.zákoníku.

Vrchní soud v Olomouci se neztotožnil ani s odvolacími námitkami obžalovaného, zaměřenými vůči znaleckému posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který zpracoval MUDr. Petr Roček, pokud v nich uvedl, že jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti byly sníženy mnohem podstatnějším způsobem, než znalec uvedl a navíc tento znalec, jenž posuzoval zásadní vliv současného použití marihuany a alkoholu, opomněl přítomnost metamfetaminu. Především je nutno poukázat na závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, zpracovaný RNDr. Kateřinou Zedníkovou (viz č.l. 98-102 spisu), podle kterých byl v krevním vzorku obžalovaného Davida L. prokázán metamfetamin a jeho metabolit amfetamin, přičemž stanovené koncentrace činily 30,2 ng/ml metamfetaminu a v případě amfetaminu šlo o stopové, kvantitativně nehodnotitelné množství. Znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, při zkoumání příčetnosti obžalovaného v době činu, posuzoval vliv alkoholu a psychoaktivních látek na rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného, nikoliv pouze vliv návykových látek ze skupiny cannabinoidů. Znalec v podaném znaleckém posudku podrobně vylíčil, na základě jakých konkrétních skutečností dospěl k závěru, že v důsledku intoxikace alkoholem a psychoaktivními látkami byly rozpoznávací schopnosti obžalovaného sníženy částečně, nikoliv však podstatně a jeho ovládací schopnosti byly sníženy rovněž částečně, kdy toto snížení se blížilo podstatnému. Soud prvního stupně podrobil tento znalecký posudek své hodnotící činnosti a dospěl ke správnému závěru, že obžalovaný se trestného činu dopustil pod vlivem alkoholu a omamných a psychotropních látek, s jejichž účinky byl z minulosti dobře obeznámen. Vlivu omamných a psychotropních látek, včetně amfetaminu, na osobnost obžalovaného, se věnoval i znalecký posudek z oboru klinické psychologie, zpracovaný znalcem PhDr. Pavlem Koldou (viz č.l. 219-229 spisu).

Vrchní soud v Olomouci uzavírá, že soud prvního stupně po řádně provedeném dokazování zcela správně ustálil svá skutková zjištění, pregnančně vyjádřená ve výrokové části o vině napadeného rozsudku a ta pak v souladu se zákonem podřadil pod příslušnou skutkovou podstatu zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr.zákoníku, když obžalovaný David L. násilím donutil poškozenou Elišku H. k pohlavnímu styku a spáchal tento čin jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží. Soud prvního stupně se velmi pečlivě zabýval následky protiprávního jednání obžalovaného vůči poškozené a naprosto správně vyhodnotil, zejména na str. 15-19 napadeného rozsudku, že posttraumatická stresová porucha poškozené není v tomto případě těžkou újmou na zdraví ve smyslu ustanovení § 122 odst. 2 písm. i) tr.zákoníku, která je znakem kvalifikované skutkové podstaty zločinu znásilnění podle § 185 odst. 3 písm. c) tr.zákoníku.

Při rozhodování o druhu a výměře trestu obžalovanému Davidu L. soud prvního stupně respektoval veškerá zákonná hlediska rozhodná pro ukládání trestů, obsažená v ustanovení § 39 tr.zákoníku v návaznosti na ustanovení § 38 odst. 1 tr.zákoníku. Přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnostem jeho nápravy, jakož i k chování obžalovaného po činu a také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného. Na stranách 19-20 napadeného rozsudku vyhodnotil polehčující a přitěžující okolnosti obsažené v ustanoveních § 41 a § 42 tr.zákoníku. Správně vyhodnotil, že obžalovanému polehčovala pouze ta okolnost, že dosud nebyl soudně trestán, tedy že spáchal trestný čin poprvé. Přihlédl i k tomu, že se obžalovaný sám dostavil na policii a po činu se podrobil protialkoholní a protitoxikomanické léčbě. Rozhodně nelze obžalovanému přiznat, že by před spácháním trestného činu vedl řádný život. Soud prvního stupně se zejména na str. 19 podrobně věnoval předchozímu životu obžalovaného. Přestupkové jednání obžalovaného totiž nespočívalo toliko v odcizení jedné láhve alkoholu v hodnotě 97,68 Kč v prodejně OD Albert dne 23.1.2015, ale taktéž v tom, že dne 21.2.2015 před 02.35 hod. před barem Belmondo na tř. Svobody v Olomouci se blíže nespecifikovaným způsobem napadal s neznámou osobou a poté rukama a tělem strkal do policistů a lomcoval s nimi, opakovaně neuposlechl výzvy příslušníků Policie ČR, aby zanechal svého protiprávního jednání a prokázal svou totožnost, neuposlechl ani dalších výzev příslušníků Policie ČR a na Obvodním oddělení PČR v Olomouci se choval hrubě a agresivně a kopnutím poškodil plastovou polici na propagační materiály. Rozhodně se tedy nejedná o nevýznamné protiprávní jednání. Správně soud prvního stupně podotkl, že tohoto jednání se obžalovaný dopustil krátce předtím, než nyní projednávané trestné činnosti a v souvislosti s hodnocením předchozího života obžalovaného poukázal i na několikaletou konzumaci drog a alkoholu. Tyto skutečnosti zcela jednoznačně vylučují posouzení vedení života obžalovaného jako řádného ve smyslu ustanovení § 41 písm. o) tr.zákoníku.

Pro absenci doznání a lítosti nelze obžalovanému ani přiznat, že by trestného činu upřímně litoval. Správně soud prvního stupně poznamenal, že pokud se jedná o projevy lítosti obžalovaného v průběhu trestního řízení, tak se jednalo o pouhé slovní proklamace, kdy se obžalovaný poškozené osobně neomluvil, a to ani bezprostředně po jejím výslechu v rámci hlavního líčení a učinil tak až v rámci konečného návrhu před odvolacím soudem, aniž by přitom učinil nějaké jiné vážně míněné projevy lítosti, včetně poskytnutí odškodného, přesto, že jak sám tvrdí, je v současné době zaměstnán a pobírá tedy mzdu za svoji práci. Vrchní soud v Olomouci k tomu dodává, že již výše se zabýval tendencí obžalovaného část viny za svůj zločin připsat poškozené samotné a bagatelizovat své jednání. Věk téměř dvacet dva let nelze v žádném případě považovat za věk blízký věku mladistvých ve smyslu ustanovení § 41 písm. f) tr.zákoníku. Soud prvního stupně při úvaze o druhu a výměře trestu výrazně přihlédl k okolnostem projednávaného případu a způsobu spáchání trestného činu, když podrobně popsal, jak obžalovaný zneužil situace vyplývající z toho, že poškozená přespala po společné oslavě v bytě, který v té době

rovněž užíval. Přihlédl k násilí použitému obžalovaným, k projevenému odporu poškozené, jakož i k tomu, že obžalovaný se nejprve domáhal pohlavního styku, následně za použití násilí poškozenou donutil k orálnímu pohlavnímu styku a poté i k masturbaci jeho pohlavního údu. Neobstojí proto námitka obžalovaného stran vysoké variability způsobů pohlavního styku, které se podřazují pod skutkovou podstatu trestného činu znásilnění s tím, že způsob útoku v této trestní věci rozhodně patří k těm méně traumatizujícím, než např. soulož, anální styk či felace, což je rovněž nutno vzít do úvahy při rozhodování o druhu trestu, když, jak je zřejmé ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, obžalovaný se domáhal soulože s poškozenou za použití násilí a poté za použití násilí ji donutil k orálnímu pohlavnímu styku, tedy k felaci, kterou sám obžalovaný v podaném opravném prostředku označuje za více traumatizující, než masturbaci jeho pohlavního údu. Správně soud prvního stupně posoudil, že obžalovaný svým jednáním způsobil poškozené jiný větší škodlivý následek ve smyslu ustanovení § 42 písm. k) tr.zákoníku, a to ve formě posttraumatické stresové poruchy. Z hlediska zavinění přihlédl k tomu, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém, a to po požití alkoholu a omamných a psychotropních látek, s jejichž účinky byl obeznámen. Vrchní soud v Olomouci má za to, že v rámci trestní sazby ustanovení § 185 odst. 2 tr.zákoníku, která má výměru trestu odnětí svobody na dvě léta až deset let, soud prvního stupně uložil obžalovanému sice přísný, ale nikoliv nepřiměřeně přísný trest odnětí svobody v trvání čtyř roků, což je v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby. Nepřisvědčil proto odvolání obžalovaného, který napadenému rozsudku vytkl, že mu byl uložen nepřiměřeně přísný trest. Samotné projednání před soudem a případné uložení nižšího trestu odnětí svobody, nespojeného s přímým výkonem trestu by nevedlo k dosažení účelu trestu. Soudem prvního stupně vyměřený trest odnětí svobody plně odpovídá požadavkům generální a individuální prevence. Ekonomické aspekty uloženého trestu odnětí svobody nemohou být účelu trestu nadřazeny.

K uplatněné námitce subsidiarity trestní represe vrchní soud uvádí, že podle § 13 odst. 1 tr.zákoníku je trestným činem protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný, a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně. Podle § 12 odst. 2 tr.zákoníku trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 1 tr.zákoníku. Nelze ji řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr.zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Kritérium společenské škodlivosti případu je doplněno principem „ultima ratio“, ze kterého vyplývá, že trestní

právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné (viz stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu, sp.zn. Tpjn 301/2012). Vrchní soud v Olomouci má za to, že v daném případě byl princip trestání jako prostředku „ultima ratio“ soudem prvního stupně plně brán na zřetel se správným závěrem, že trestní právo a jeho instrumenty zde byly zcela na místě a opodstatněné. V daném případě rozhodně nebyly zjištěny mimořádné skutkové okolnosti, které by způsobily, že stupeň trestního bezpráví je extrémně nízký, takže nejsou naplněny definiční znaky trestného činu a soud prvního stupně správně shledal, že škodlivost činu obžalovaného zjevně zásadním způsobem přesahuje spodní práh trestního bezpráví, a proto nebylo možné aplikovat princip subsidiarity trestní represe (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10.2.2011, sp.zn. III. ÚS 2523/10). Soud prvního stupně při svém rozhodování důsledně vycházel ze zmíněné zásady subsidiarity represe, když k dosažení účelu trestu použil trestní reprezi jen míře nezbytně nutné s ohledem na povahu a závažnost spáchaného trestného činu a hodnocení osoby obžalovaného. Při ukládání trestu je nutno respektovat nejen prevenci, ale i závažnost trestného činu, tedy i hledisko odplatné. Rozhodnutí v jiných trestních věcech, která obžalovaný přiložil k oprávněnému prostředku, nemají žádnou souvislost s projednávaným trestným činem. Obžalovaný naprosto odhlédl od konkrétních zvláštností jednotlivých případů, které je třeba vždy zohledňovat.

V souladu se zákonem soud prvního stupně podle § 56 odst. 2 písm. c) tr.zákoníku obžalovaného pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařadil do věznice s ostrahou, neboť mu byl uložen trest za úmyslný trestný čin a nejsou zároveň splněny podmínky pro jeho umístění do věznice s dozorem nebo se zvýšenou ostrahou.

Podle § 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr.zákoníku soud prvního stupně správně uložil ochranné léčení protialkoholní a protitoxikomanické v ambulantní formě, neboť to vyžaduje účinná ochrana společnosti před obdobným protiprávním jednáním obžalovaného v budoucnu a je plně odůvodněno závěry znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a z oboru klinické psychologie.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem Vrchní soud v Olomouci odvolání obžalovaného Davida L. nevyhověl a podle § 256 tr.ř. ho jako nedůvodné zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. **Do dvou měsíců** od jeho doručení je možno proti němu podat **dovolání**. Dovolání mohou podat **nejvyšší státní zástupce** pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí a **obviněný** pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat **pouze prostřednictvím obhájce**. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. **Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni**

(v daném případě u **Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci**)). **O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud se sídlem v Brně.** V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Olomouci dne 8. března 2017

JUDr. Václav Č a p k a v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
E. Jánová